

Sygn. akt I C 453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2016 roku w C.

sprawy

z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko T. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.751,18 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt jeden złotych osiemnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% od dnia 25 września 2013 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, 8 % od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 705,00 zł (słownie: siedemset pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 453/15

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko T. P. o zapłatę kwoty 1.751,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 11 maja 2012 roku w S. pozwany dokonał pobicia poszkodowanego R. I. oraz uszkodzenia jego samochodu osobowego marki H. o numerze rejestracyjnym (...), co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 18 października 2012 roku. W związku z tym zdarzeniem oraz zgłoszeniem szkody w ramach umowy ubezpieczenia, powód wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.751,18 złotych.

Powód podkreślił, że po powzięciu informacji, kto jest sprawcą szkody i pozyskaniu prawomocnego wyroku karnego, skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, informując go jednocześnie o podstawie prawnej żądania. Pozwany nie uregulował zobowiązania.

Nakazem zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie I Nc 573/15, Sąd Rejonowy w Człuchowie w osobie Referendarza sądowego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem oraz koszty procesu.

W przepisany terminie pozwany T. P. złożył sprzeciw od powyższego orzeczenia.

W uzasadnieniu wskazał, że orzeczenie sądowe wskazane przez powoda, będące podstawą wniesionego powództwa zostało uzyskane w wyniku przestępstwa, dlatego też jest on niewłaściwą stroną roszczenia odszkodowawczego – regresowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 18 października 2012 roku, wydanym w sprawie II K 116/11, pozwany T. P. został uznany za winnego, między innymi tego, że w dniu 11 maja 2011 roku w S. przy ulicy (...) na parkingu osiedlowym, zniszczył, poprzez wybicie przedmiotem z wyglądu przypominającym drewnianą deskę, tylną szybę oraz szybę drzwi lewych tylnych samochodu osobowego marki H. (...) o nr rejestracyjnym (...), w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.986,45 złotych na szkodę R. I., tj. popełnienia występku z art. 288 § 1 kk i za to został skazany na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wydanym w sprawie II AKa 33/13, utrzymał w mocy w/w wyrok.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III KK 329/13, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013 roku.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 18 października 2012 roku k. 5 – 7, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013 roku k. 8, postanowienie z dnia 18 grudnia 2013 roku k. 10.

W chwili zdarzenia auto marki H. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiące własność pokrzywdzonego R. I., objęte było umową ubezpieczenia OC u powoda. R. I. zgłosił szkodę do powoda.

W toku postępowania likwidacyjnego powód ustalił wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu i ostatecznie wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 1.751,18 złotych.

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 11, druk zgłoszenia szkody k. 12 – 16, kosztorys k. 17 – 18, rozliczenie szkody k. 19.

Powód wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania kwoty 1.751,18 złotych tytułem wypłaconego odszkodowania.

bezsporne, nadto dowód: wezwania z dnia 19 sierpnia 2013 roku k. 20, wezwanie z dnia 13 lutego 2014 roku k. 21, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 22.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany T. P. kwestionował zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia twierdząc, że nie popełnił on zarzucanego mu czynu, a wskazane przez powoda orzeczenie sądowe, będące podstawą wniesionego powództwa, zostało uzyskane w wyniku przestępstwa, dlatego też jest on niewłaściwą stroną roszczenia odszkodowawczego – regresowego.

Niewątpliwym jest, że Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 18 października 2012 roku, wydanym w sprawie II K 116/11, uznał pozwanego T. P. za winnego, między innymi tego, że w dniu 11 maja 2011 roku w S. przy ulicy (...) na parkingu osiedlowym, zniszczył, poprzez wybicie przedmiotem z wyglądu przypominającym drewnianą deskę, tylną szybę oraz szybę drzwi lewych tylnych samochodu osobowego marki H. (...) o nr rejestracyjnym (...), w wyniku czego powstały straty w wysokości 1.986,45 złotych na szkodę R. I., tj. popełnienia występku z art. 288 § 1 kk i za to skazał go na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Istotnym jest nadto, że powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II AKa 33/13, a kasacja obrońcy oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III KK 329/13.

Zgodnie z treścią art. 11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Czyli cytowany przepis reguluje sytuacje, w których przed zakończeniem postępowania cywilnego, zapadł w sprawie karnej prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo, które jako zdarzenie należy do stanu faktycznego wywołującego skutki w sprawie cywilnej. Wyrok karny ma wówczas moc wiążącą dla sądu w sprawie cywilnej w zakresie ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa (K. Piasecki, Wpływ postępowania i wyroku karnego na postępowanie i wyrok cywilny, Warszawa 1970, s. 55 – 57; J. Rodziejewicz, Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym, Gdańsk 2001, s. 41; T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, K. Weitz, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, t. 1, red. T. Ereciński, Warszawa 2009, s. 119). Oznacza to, że określona w art. 11 kpc moc wiążąca wyroku karnego powoduje, iż w sprawie cywilnej niedopuszczalne jest dokonywanie jakichkolwiek własnych ustaleń co do tych okoliczności, którymi, zgodnie z omawianym przepisem, sąd jest związany w postępowaniu cywilnym. Okoliczności te nie mogą być zatem przedmiotem postępowania dowodowego ani oceny sądu, a więc nie ma do nich zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów uregulowana w art. 233 kpc, a sąd w sprawie cywilnej dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa materialnego cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego oraz ewentualnych własnych ustaleń dotyczących pozostałych okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1961r., II CR 1229/60, OSNC 1962, nr 3, poz. 118). W konsekwencji wyłączona jest możliwość obrony pozwanego sprzecznej z ustaleniami wyroku karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1968 r., II PR 399/67, NP 1968, nr 11, s. 1704).

Należy również podkreślić, że wykładnia art. 11 kpc powinna być dokonywana w sposób ścisły, a nawet zawężający i nie może prowadzić do poszerzenia zakresu związania przez wyłączenie spod ustaleń i oceny sądu cywilnego innych okoliczności niż tylko te, które wynikają z ustaleń prawomocnego wyroku skazującego i przesadzają o popełnieniu przestępstwa. Ponadto Sąd w postępowaniu cywilnym jest związany jedynie ustaleniami zawartymi w sentencji wyroku karnego, nie wiążą go natomiast ustalenia zawarte w uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1974r., II CR 46/74, OSP 1975, z. 3, poz. 63).

Ustalenie czynu przypisanego oskarżonemu polega na przytoczeniu okoliczności faktycznych należących do istoty przestępstwa, która pojęciowo nie pokrywa się z określeniem „ustawowe znamiona przestępstwa”, gdyż ma szerszy zakres i obejmuje wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, zarówno o charakterze ogólnym, jak i szczególne, charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Do istoty przestępstwa w tym znaczeniu należą: podmiot przestępstwa, jego działanie lub zaniechanie, czyn przypisany oskarżonemu i przedmiot przestępstwa, przedmiotowa bezprawność czynu i jego niezgodność z prawem oraz wina, skutek przestępny, w tym związek przyczynowy i kwalifikacja prawna. Te ustalenia zawiera sentencja wyroku karnego, w której powinien zostać wymieniony sprawca przestępstwa, czas i miejsce popełnienia czynu i jego opis zawierający wszystkie istotne elementy charakterystyczne dla danego przestępstwa, stwierdzenie winy sprawcy, a więc i jego poczytalności, określenie sposobu popełnienia przestępstwa i jego przedmiotu.

Wobec powyższego Sąd nie miał możliwości, w toku niniejszego procesu, dokonywania nowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, którego opis wynika wprost z treści sentencji wyroku karnego.

W niniejszej sprawie bezspornym była okoliczność, że pojazd mechaniczny pokrzywdzonego R. I. w chwili zdarzenia, objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na skutek umowy ubezpieczenia zawartej z powodem, jak również, że pojazd ten został uszkodzony na skutek działania pozwanego T. P..

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Ponadto w myśl art. 828 § 1 kc, jeśli nie umówiono się inaczej z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenia ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że strona powodowa po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, na podstawie umowy ubezpieczenia wypłaciła R. I. tytułem odszkodowania kwotę 1.751,18 złotych za uszkodzenie auta przez pozwanego. Tym samym powód nabył regres do sprawcy szkody o zwrot wypłaconego odszkodowania.

Zgodnie bowiem z treścią art. 441 § 3 k.c. ten, kto naprawił szkodę, za którą jest odpowiedzialny mimo braku winy, ma zwrotne roszczenie do sprawcy, jeżeli szkoda powstała z winy sprawcy.

Odnosząc się natomiast do kwestii podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanego za szkodę, to niewątpliwym jest zdaniem Sądu, iż należy upatrywać jej w treści art. 415 kc, który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Wprawdzie pozwany kwestionował wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Podkreślić jednak należy, że nie wskazał on w jakim zakresie, jak również nie zaoferował żadnego materiału dowodowego w celu zweryfikowania wysokości ustalonego i wypłaconego odszkodowania. Niewątpliwym natomiast jest, że skoro pozwany kwestionował wysokość szkody, to winien on, zgodnie z obowiązującą w art. 6 kc zasadą rozkładu ciężaru dowodowego, wykazać Sądowi, że szkoda naprawiona przez powoda, jest w innej wysokości. Dlatego też Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy przedstawiony przez powoda albowiem nie budził on żadnych wątpliwości, w szczególności w zakresie metody ustalenia wysokości szkody, jak również rzeczywistej kwoty wypłaconej przez powoda tytułem odszkodowania.

Wobec powyższego, skoro powód tytułem naprawienia szkody rzeczowej wyrządzonej przez pozwanego T. P., wypłacił pokrzywdzonemu R. I. kwotę 1.751,18 złotych, to zasadnym było uwzględnić roszczenie powoda w tym zakresie.

O odsetkach ustawowych orzeczono na mocy art. 481 § 1 kc który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Niewątpliwym jest, że powód wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania w/w kwoty w wyznaczonym terminie, jednakże bezskutecznie. Dlatego też zasadnym było uwzględnienie żądanie powoda w zakresie odsetek ustawowych od roszczenia głównego od dnia 25 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie koszty procesu obejmują opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 88,00 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych i wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie

radcy prawnego w wysokości 600,00 złotych, zgodnie z treścią § 6 pkt 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), obowiązującego w dacie ogłoszenia wyroku, zgodnie z § 21 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), który stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.